

i den gamle Verden. Mig synes, at, hvad vi have oplevet, skulde være os en advarende Lære om, at vi ikke skulde behandle Capitalerne som de vilde behandle Træerne, ikke skulle oversænge dem ved deres Rod, naar vi ville nyde Godt af deres Frugter.

Men, siger det ærede Medlem, Finantsministeren har jo selv stillet en progressiv Beskatning i Udfigt. Jeg føler ikke Trang til at omtale en Beskatningsplan, hvormed Finantsministeren ikke endnu er fremkommen; men siden det har behaget Finantsministeren at antyde en saadan Plan, og siden den nu er bleven inddragen under Discussionen, saa troer jeg dog, at burde siges saa Meget om den, at hvo der ikke indseer Forfjællelsen imellem den lige Beskatning af Indtægten som Princip, men forbunden med en gradvís Formindskelse af Beskatningen for visse ringere Indtægts-Størrelser, og en progressiv Beskatning eller en principmæssig ulige Beskatning af alle Indtægter, enten ikke kan eller ikke vil indsee, hvad der udgjør Hovedfundamentet for al Beskatning. Det er at bryde Staven over et rigtigt Princip, og paa dets Grav at plante et urigtigt Princip's Fane, der snart vilde blive Befstandens og Udviklingens Gravminde — eet andet er at antage, at et rigtigt Princip kan tilstaae Undtagelser i sin Anvendelse. Jeg skal, som sagt, ikke undersøge Finantsministerens antydede Plan, jeg skal kun sluttelig bemærke, at Faren af at afvige fra et rigtigt Princip er bleven mig end mere indlysende ved hvad jeg under denne Sags Forhandling har hørt paastaae; thi derved er det gamle Ordsprog Betydning blevet mig end klarere: „at man ikke skal byde Fanden en Finger.“

Fenger: Naar der fremsættes os Forslag til en ny Skat, da er den første Undersøgelse, vi maae foretage, naturligvis den, hvorvidt denne Skat er nødvendig; vi maae stræbe at skaffe os et Overblik over Statens finantsele Stilling, i den nærmeste Fremtid; vi maae stræbe at kunne bedømme, hvorvidt de Resourcer, som vi have til at dække vore Udgifter, ere tilstrækkelige, og da først kunne vi komme til en Erkjendelse af, om Skatten er nødvendig. Dette, mine Herrer! er det i vor nærværende Tilstand temmelig vanskeligt at

gjøre, idet vi befinde os i en saregen Uvisshed om, hvilke Krav der i den nærmeste Fremtid ville gøres paa Staten. Vi kunne have Haab om, at disse Krav kunne blive smaa, vi kunne ogsaa befrygte, at de ville blive store; men saameget synes imidlertid at fremgaae ved en opmærksom Betragtning af Statens Hjælpe-midler, at dersom vort Haab og vor Fortrøstning maatte gaae i Opfyldelse, at vi om en ikke altfor lang Tid vilde komme ind i fredelige Forhold igjen, saa vil der ikke være nogen tilstrækkelig Grund til at søge nye Hjælpekilder for Staten. Thi vel ere flere af de Hjælpekilder, som vi have havt, blevne formindskede, og vel ere vore Udgifter i flere Retninger blevne betydeligt forøgede for adskillige Aar, men der er andre Hjælpekilder, som ere flydte saameget deslo rigere. Vi ville saaledes, ved at eftersee Regnskaberne for de Aar, som gif nærmest forud for Krigen, finde, at Indtægterne af det egentlige Kongerige Danmark, det Kongerige Danmark, af hvilket vi nu have Indtægt, beregnet i vor Finantslov, udgjorde omtrent 12 Millioner Rbd., og vi ville finde, at i det Udkaft til en Finantslov, som nu foreligger, ere disse samme Indtægter, efterat alle de Indskrænkninger ere medregnede, som deels ere vedtagne i det forrige Aar og deels forestaaer i næste, anslaaede til 13,400,000 Rbd. Dette viser atskaa, at flere af Statens vigtigste Hjælpekilder ere udvidede i en meget betydelig Grad, og at der, under nysnævnte Forudsætning, vil være al Grund til at formode, at vi ville kunne hjælpe os uden nye Skatter. Imidlertid maae vi være belavede paa, at de fredelige Forhold ikke indtræde saa snart, og da ville vi blive nødte til at votere extraordinære Skatter, Skatter, som det er min fulde Overbeviisning, at det ikke vil gaae an mere at votere af samme Befkaffenhed som de, vi nu 2 Gange have voteret, og staae i Begreb med at forhandle 3die Gang; thi den hidtilværende Krigsskat hviler med et aldeles uforholdsmæssigt Beløb paa visse Classer af Statens Borgere, og for en stor Deel paa dem, som mindst kunne tåale det.

Jeg kan derfor ikke Andet end indrømme Nødvendigheden af at man søger en ny Stattebasis, og da jeg ikke seer mig istand til at